

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. března 2017 **odvolání obžalovaného L. R.**, nar. xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. listopadu 2016 sp. zn. 2T 149/2014, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1, písm. f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** pouze ve výroku o náhradě škody.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 229 odst. 1 tr. řádu se pošk. Ing. P. M., nar. xxx, tr. bytem Xxx, Xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1.11.2016 sp. zn. 2T 149/2014 byl obžalovaný L. R. uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu I. stupně měl dopustit tím, že v období od 29.8.2010 do 30.8.2010, na blíže nezjištěném místě v Praze 10, pod záminkou založení cestovní agentury se zaměřením na českou klientelu a turistickou destinaci Bergen v Norsku, v níž nabídl poškozené Ing. P. M., nar. xxx, účast, od této vylákal finanční prostředky v celkové výši 300.000,- Kč jakožto vklad do společnosti, kdy poškozená obviněnému předala dne 29.8.2010 částku ve výši 120.000,- Kč, dne 30.8.2010 částku ve výši 90.000,- Kč a dne 30.8.2010 poukázala obviněnému bankovním převodem na bankovní účet jeho matky E. R., č. xxx, částku ve výši 90.000,- Kč, a to vědomě za situace, kdy od počátku neměl v úmyslu cestovní agenturu založit a za účelem jejího založení nikdy neučinil žádné relevantní kroky, přesto finanční prostředky poškozené nevrátil a ponechal si je pro svoji potřebu, čímž způsobil poškozené Ing. P. M., nar. xxx, trvale bytem Xxx, Xxx, škodu ve výši 300.000,- Kč.

Za toto jednání byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody, a to tak, že obžalovaný je povinen zaplatit pošk. P. M. škodu ve výši 300.000,-Kč.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání prostř. svého obhájce a jeho odvolání směřovalo do výroku o vině, do výroku o trestu i do výroku o náhradě škody. Má za to, že se nalézací soud při hodnocení důkazů nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a důkazy hodnotil jednostranně v jeho neprospěch, v důsledku čehož dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. Nalézací soud podle něj jeho vinu opřel o výpovědi pošk. M., svědků Š., F., S., V. a Z., a o obsah listinných důkazů, ovšem opomíjí skutečnosti, které potvrzují jeho obhajobu a nezabývá se rozporu mezi výpovědí pošk. M. a dalšími provedenými důkazy. Uvádí, že sám do projektu ze svých prostředků investoval mnohonásobně více, než pošk. M. a závěr soudu o jeho podvodném úmyslu odmítá. Uvádí, že z výpovědí všech svědků vyplývá, že projekt cestovní kanceláře byl reálný, z prostředků bylo hrazeno profesionální založení asi deseti různých webových stránek panem J. H., několika měsíční pobyt pošk. Ing. M. a sedmi uchazečů o zaměstnání (S., V., F., P., S., V. a Z.) v Norsku. Svědci vypověděli, že si při pobytu v Norsku nehradili nic, zajistil všem ubytování, stravu, cestování pronajatými vozidly, lodí, vlakem, vstupy do muzeí a dalších turistických atrakcí, včetně lázní, lyžování na ledovci apod. Přehledy jeho investic od září 2010 do dubna 2011 přesahuje v přepočtu částku 1.134.000,-Kč, kdy toto založil do spisu. Krom toho některým zaměstnancům vracel jimi složené kauce. Pokud je mu vytýkáno, že své náklady nedoložil, znovu poukazuje na skutečnost, že veškeré doklady předával Ing. M., která v připravované společnosti měla fungovat jako účetní a měla absolutní přehled o všech investicích. K založení firmy nedošlo kvůli nepředpokládaným skutečnostem, jako byly např. výbuch sopky na Islandu, krize bank na Kypru apod. Pokud by Ing. M. z projektu neodstoupila, určitě by plánovanou firmu založili, to ale už nebylo možné poté, kdy na účet poškozené zaslal S. S. částku 170.000,- norských korun na plánovaný pokerový turnaj a poškozená zapřela, že jí tyto peníze na účet došly. Následně uvedla, že si není vědoma, že by jí na účet došla od S. nějaká částka, prý o tom jen slyšela. Z výpisu jejího účtu, který je založen ve spise, je přitom zřejmé, že částka 170.000,- norských korun poškozené došla. Tato skutečně dle jeho názoru přesvědčivě dokumentuje nevěrohodnost poškozené, která soudu prokazatelně zamlčela podstatnou okolnost, přeměnila své vyjádření v trestním oznámení a při svých výpovědích tak, jak se jí to hodilo. Pokud měl soud o jeho nákladech pochybnosti, mohl se pokusit vyslechnout jeho tehdejší přítelkyni P. Ř., která znala plánovaný projekt, všechny jeho účastníky, aktivně se celého projektu účastnila a následně v Norsku k věci vypovídala jak před policejním orgánem, tak i před soudem, kdy úspěšně čelila žalobě S. S., mohla by tudíž nalézacímu soudu předložit i rozhodnutí norského soudu. Nalézací soud mohl rovněž osobně vyslechnout tvůrce nových stránek I. H., případně i tehdejší uchazeče o zaměstnání, byť na jejich výslechu obhajoba netrvala. Založení cestovní agentury měl v úmyslu, jinak by do toho norského projektu neinvestoval tolik času, energie a finančních prostředků a nestaral by se o sedm budoucích zaměstnanců. Vztah mezi ním a poškozenou považuje za soukromo- právní a je přesvědčen, že by měl být řešen prostředky civilního a nikoli trestního práva. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti má za to, že nalézací soud nepostupoval ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řád a provedené důkazy hodnotil v jeho neprospěch, tedy v rozporu se zásadou in dubio pro reo, při jejímž uplatnění měl být za dané důkazní situace v plném rozsahu obžaloby zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť jeho jednání s ohledem na absenci podvodného úmyslu není trestným činem. Protože trvá na své nevině a nesouhlasí s výrokiem o vině, nesouhlasí samozřejmě ani s výrokiem o trestu a s výrokiem o povinnosti nahradit pošk. Ing. M. škodu.

Dále má za to, že pokud se jedná o výrok o trestu, ten považuje za nezákonný, neboť pokud by přicházelo v úvahu uložení trestu, muselo by jít o trest souhrnný, neboť projednávané jednání by bylo v souběhu s jednáním, pro které byl odsouzen pod bodem III. výroku rozsudku Obv. soudu pro Prahu 10 ze dne 27.6.2014 sp. zn. 3T 156/2010. Pokud nalézací soud ukládal trest samostatný, cítí se obžalovaný tímto poškozen. S odůvodněním neuložení souhrnného trestu, tak jak jej ve svém rozsudku zmiňoval nalézací soud, nesouhlasí a uložení samostatného trestu považuje za nezákonné, neboť z připojených spisů je zřejmé, že za skutek pod bodem III. ve věci Obv. soudu pro Prahu 10 sp. zn. 3T 156/2010 byl poprvé odsouzen až rozsudkem ze dne 12.10.2011, tedy nyní projednávaný případ se stal dříve, než byl pro jiný trestný čin odsouzen, a jsou tudíž dány všechny podmínky pro postup podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku k uložení souhrnného trestu, popřípadě pro upuštění od souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku. Pokud tak soud nepostupoval a uložil mu trest samostatný, jímž mu o 18 měsíců navýšil nyní vykonávaný trest 6 roků a 8 měsíců odnětí svobody, cítí se být tímto postupem poškozen.

V odvolání proti výroku o náhradě vychází z námitek proti skutkovým zjištěním soudu, a protože má za to, že soud měl rozhodnout zprošťujícím výrokem o jeho vině, měla by být v této souvislosti pošk. Ing. P. M. podle § 229 odst. 3 tr. řádu se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Ze shora uvedených důvodů navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek Obv. soudu pro Prahu 10 ze dne 1.11.2016 sp. zn. 2T 149/2014 zrušil a rozhodl o vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně, aby provedl podstatné důkazy sám a rozhodl podle § 226 písm. b) tr. řádu o jeho zproštění obžaloby v plném rozsahu a odkázání pošk. Ing. P. M. s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání obžalovaným podle ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Městský soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu, a zda soud I. stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně podle § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnotil.

Je potřeba zdůraznit, že většina skutečností, které jsou napadány v odvolání obžalovaným, zejména směřují k věrohodnosti pošk. Ing. M., a k vyhodnocení si její výpovědi a výpovědi slyšených svědků, kdy právě z těchto výpovědí nalézací soud jednoznačně čerpal a vyšel, a dále také samozřejmě i z listinných důkazů. Pokud se jedná o hodnocení výpovědí jednotlivých svědků, s tím se ve svém rozsudku dle názoru odvolacího soudu řádně soud nalézací vypořádal, kdy uzavřel, že tito svědci jsou důvěryhodní, s čímž se odvolací soud plně ztotožňuje, a vypořádal se i logicky s protiargumenty obžalovaného použité již při své obhajobě u hlavního líčení, a pokud soud uzavírá, proč uvěřil výpovědi poškozené a dalších slyšených svědků a nikoli verzi obžalovaného, tak toto i logicky zdůvodnil. Zde je jen potřeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu I. stupně, který důkazy provádí a poté je hodnotí. Pokud přitom nalézací soud postupuje důsledně dle ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadami

obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Tak je tomu i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou zcela správná, s argumenty soudu I. stupně se odvolací soud plně ztotožňuje a jako na zcela správné na ně odkazuje.

Nad to odvolací soud dodává, že je zcela evidentní, že nabídka obžalovaného vůči pošk. Ing. M. ohledně její účasti v cestovní agentuře přišla, poškozená zcela jednoznačně poskytla obžalovanému částku 300.000,- Kč a to ve třech platbách. Navíc tyto platby jsou potvrzeny jednak výpovědí poškozené, ale i svědka Š., a samozřejmě listinnými důkazy. Založení cestovní agentury potvrzuje samotná poškozená, svědek Š., ale i obžalovaný sám, a jsou potvrzovány i výpověďmi dalších svědků. Pokud se týče podvodného úmyslu obžalovaného, od začátku pouze vylákat předmětné finanční prostředky od poškozené, tak tento podvodný úmysl jednoznačně vyplývá z pasivity obžalovaného činit jakékoli kroky k tomu, aby cestovní agentura jednak vůbec byla zaregistrována a aby vůbec začala fungovat. Ty činěné kroky, které obžalovaný podnikl, byly pouze obecného rázu a nesměřovaly k činnosti cestovní agentury jako takové. K tomu se dá připočítat i angažování budoucích zaměstnanců, kteří sice u obžalovaného bydleli zadarmo v Norsku, ale v podstatě žádnou aktivitu nevykazovali, a k uzavření zaměstnaneckého poměru taktéž nedošlo. Navíc museli zaplatit určité kauce, které ne všem nakonec byly vráceny. Jednoznačně od počátku neměl v úmyslu obžalovaný žádnou cestovní agenturu založit a celé jeho počínání vedlo pouze k tomu, aby se mu podařilo vylákat zmíněnou částku od pošk. M., ostatně tak jak i uzavírá nalézací soud. Z celého jednání obžalovaného je i patrné, že neustále hledal záminky a výmluvy, proč agentura není založena, proč ještě nefunguje, což vyplývá i z výpovědi poškozené.

Obžalovaný uvádí, že celá akce s agenturou jej stála něco přes 1.000.000,-Kč, v celém spise však není jediný důkaz, který by toto jeho tvrzení potvrzoval, a toto nevyplývá z žádné listiny ani z žádné výpovědi některého ze slyšených svědků. Následné zapojení S. S. do celé akce je také irelevantní, protože jeho součinnost s obžalovaným a s poškozenou toliko směřovala k projektu pokerového turnaje, nikoli k založení cestovní agentury či fungování v ní.

Nalézací soud navíc nad rámec všeho velmi pečlivě provedl dokazování i kopií policejního spisu z Norska, což lze považovat za nadstandardní, a pokud uzavřel, že žádné relevantní skutečnosti, které by měly prokazovat nevinu obžalovaného, z daného spisu nevyplývají, tak s tím se odvolací soud taktéž ztotožňuje, kdy měl možnost se s tímto spisem taktéž seznámit.

Pokud se týče právní kvalifikace, zcela jednoznačně byly naplněny jak po subjektivní, tak po objektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty přečinu podvodu dle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a tak jak tuto trestnou činnost obžalovaného kvalifikoval soud nalézací, tak odvolací soud má za to, že toto jednání obžalovaného kvalifikoval zcela správně.

Pokud se jedná o uložený trest, a to nejen ve vztahu k jeho druhu, ale i konkrétně zvolené výši, zcela koresponduje s povahou a závažností jednání, které obžalovaný spáchal. Odvolací soud je toho názoru, že napadený výrok o trestu je zcela správný a pokud byl uložen trest odnětí svobody výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby v trvání

18 měsíců, tak tento trest nelze rozhodně považovat za nepřiměřeně přísný. Nalézací soud při ukládání trestu akcentoval jednak osobu obžalovaného, kdy tento byl opakovaně soudně trestán, a to zejména pro majetkovou trestnou činnost, ale zároveň je potřeba na něj ve většině těchto odsouzení hledět, jakoby trestán nebyl. Na druhou stranu nalézací soud správně vzal v potaz zejména dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, a i skutečnost, že trest, který byl obžalovanému uložen ve věci sp. zn. 3T 156/2010, je poměrně citelný. Pokud se týče námitky obhajoby, že měl být ukládán trest souhrnný, tak i s touto námitkou se odvolací soud neztotožňuje a má za to, že nalézací soud správně neukládal trest souhrnný právě ve vztahu k rozhodnutí Obv. soudu pro Prahu 10 sp. zn. 3T 156/2010 ze dne 27.6.2014, a i zde odvolací soud plně odkazuje na velmi pečlivé a podobné odůvodnění soudu I. stupně, proč neukládal souhrnný trest právě k tomuto rozhodnutí. Pokud došel k závěru, že nelze tento souhrnný trest uložit k tomuto odsouzení, nelze než mu dát za pravdu. Obvodní soud pro Prahu 10 uvedeným rozsudkem ukládal společný a úhrnný trest odnětí svobody za trestnou činnost pod bodem II., III., IV. a V. a je potřeba zmínit, že rozhodně v této věci společný trest ukládán být neměl, neboť časové rozpětí mezi II., III., IV. a V. je takové, že se rozhodně nemůže jednat o pokračující trestný čin. Navíc je potřeba říci, že se ani nejedná o totožnou trestnou činnost. Zejména markantní časový rozdíl je u trestné činnosti z bodu III. uvedeného rozsudku, která byla spáchána až v listopadu 2009, a jednoznačně neměla být zahrnuta do společného trestu. První odsuzující rozsudek v této trestní věci byl vyhlášen řízením vedeném původně pod sp. zn. 3T 137/2006 rozsudkem ze dne 19.5.2008. Následně tento rozsudek byl zrušen z důvodu § 306a odst. 2 tr. řádu, avšak v nových obnovených řízeních tato trestná činnost znovu byla odsouzena a datum 19.5.2008 je datem, kdy došlo k přerušení do té doby spáchané trestné činnosti s trestnou činností případně spáchanou po tomto datu. V rozhodnutí Obv. soudu pro Prahu 10 v rozsudku sp. zn. 3T 156/2010 došlo k tomu, že byl bod III. dán do souběhu s trestnou činností pod body II., IV. a V., které ale byly spáchány před datem 19.5.2008, a tedy jednoznačně, pokud byl ukládán trest společný, tak byl ukládán v rozporu s ukládáním společného trestu. Nicméně, tak jak i správně uvedl nalézací soud, rozhodnutí je v právní moci a ta je závazná, a proto nepřipadalo v úvahu za této situace ukládat právě k rozsudku sp. zn. 3T 156/2010 souhrnný trest, neboť ten prvotní rozsudek obsahující dílčí útoky pokračujícího trestného činu z tohoto rozsudku byl už vynesena rozsudkem ze dne 19.5.2008. Za této situace nelze bod III. nějakým způsobem vyloučit, když je to jeden z dílčích útoků pokračujícího trestného činu, je potřeba toto jednání brát jako celek, jako jeden trestný čin, a proto nelze v žádném případě rušit trest, který je ukládán za jeden pokračující trestný čin, tak jak bylo rozhodnuto v rozsudku sp. zn. 3T 156/2010.

Pokud se týče nároku na náhradu škody, tam se řádně a včas připojila pošk. Ing. P. M., a to s částkou 300.000,-Kč. Nalézací soud má za to, že výše škody byla v řízení prokázána, uplatněný nárok byl shledán oprávněným, a proto mu byla uložena povinnost tuto částku jako náhradu škody poškozené uhradit. Odvolací soud má však za to, že sice částku 300.000,-Kč poškozená opravdu obžalovanému poskytla, ale není jednoznačně prokázáno, jaká částka se jí vrátila. Z důkazů, které měl soud k dispozici, tato částka naprosto stanovit nelze. Jedná se o to, že samotná poškozená uvádí, že přišla první platba 165.000,-Kč, tuto rozdělila tak, jak jí bylo řečeno, vybrala z účtu částku 170.000,-Kč, a z toho zaplatila kauci ve výši 80.000,-Kč, zbytek si nechala, část peněz poslala matce obžalovaného. Je tedy naprosto nejasné, jakou částku si z této částky ponechala. Je nesporné, že na účet jí přišla platba 165.000,-Kč, a jak je výše uvedeno, poškozená tuto částku rozdělila a něco si

ponechala. Není v možnostech soudu, aby nadále vedl dokazování tím směrem, jaká částka nakonec poškozené zůstala. Je zcela evidentní, že to musela být částka ne příliš vysoká, ale za této situace nelze trestní řízení protahovat a není ani v možnostech odvolacího soudu, aby doplňoval dokazování ještě tímto směrem, a proto rozhodl tak, že poškozenou Ing. P. M. odkázal se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 7. března 2017

JUDr. Alexander Károlyi , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Dörflová